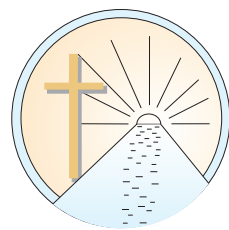

SIONS

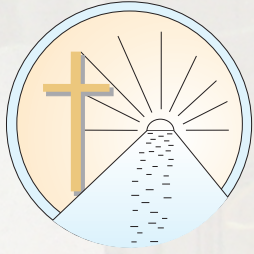
Missionstidning

Nr 2/2022

*“Herre, nu låter du din tjänare gå hem i frid, så som du har lovat,
för mina ögon har sett din frälsning, som du har berett inför alla folk.”
(Luk. 2:29–31)*

BIBELORDET

Mose sade: "Låt mig få se din härlighet." Han svarade: "Jag ska låta all min godhet gå förbi framför dig och jag ska ropa ut namnet 'Herren' inför dig. Jag ska vara nådig mot den jag vill vara nådig mot och förbarma mig över den jag vill förbarma mig över. Men mitt ansikte kan du inte få se, för ingen människa kan se mig och leva." Sedan sade Herren: "Se, här är en plats nära intill mig. Ställ dig där på klippan. När min härlighet går förbi ska jag ställa dig i en klyfta i klippan, och jag ska låta min hand vara över dig tills jag har gått förbi. Sedan ska jag ta bort min hand, och då ska du få se mig på ryggen. Men mitt ansikte kan ingen se."

2 Mos. 33:18-23

AUGSBURGSKA BEKÄNNELSEN

Art. 14

Om det andliga ståndet

Om det andliga ståndet lära de, att ingen utan vederbörlig kallelse bör i kyrkan predika offentligen eller förvalta sakramenten. [Med andliga ståndet menas herdeämbetet. VP]

HELGDAGAR

Kyndelmässadagen, Luk. 2:22-33, Kristus, utstrålningen av Guds härlighet.

Tredje söndagen före fastetiden (Septuagesima), Matt. 20:1-16, Den oförtjänta nåden.

Andra söndagen före fastetiden (Sexagesima), Luk. 8:4-15, Sådnen av Guds ord.

Fastlagssöndagen (Esto mihi), Luk. 18:31-43, Guds kärleks offerväg.

SIONS Missionstidning

Nr 2/2022

Frihet att tro och bekänna	4
Guds kärleks offerväg	6
Nåd inför Herrens ögon	8
Är jag himlavärdig?	10
Barnsida: Jesus hjälper	12
Ungdomsflik: Hör också jag till de utvalda?	14
Psaltaren -Bibelns bönbok	16
Till minne av Karl-Göran Väливаara	18
Min tro och mitt liv	21
Information från Albanienmissionen	22

UTGIVARE

Laestadianernas
Fridsföreningars förbund r.f.

Ansvarig redaktör:

Vesa Pöyhtäri
Permosvängen 111
68600 Jakobstad
vesa.poyhtari@lff.fi
+358 44 2175410

Redaktionsråd:

Sven Sundström,
Susanna Östman,
Magnus Enlund

Layout:

Grafica Layout & Foto
Ulrica Wik
Tel. 050-536 7726
ulrica@grafica.fi

Radierade helgsammankomster

5.-6.2. Risöhall
12.-13.2. Punsar
19.-20.2. Skutnäs
26.-27.2. Flynnängen

ISSN 1455-8882 (print)
ISSN 2490-0869 (web)

Tryck:

Forsberg Printed
Communication Oy Ab

Frihet att tro och bekänna

Kristi kyrka inför rätta?

Februarinumret av Sions Missionstidning gick i tryck samma dag som den viktigaste rättegången om religionsfriheten i vårt lands historia inleddes i Helsingfors. Riksdagsledamot Päivi Räsänen och biskop Juhana Pohjola från det Evangelisk-Lutherska Missionsstiftet anklagas till och med för att ha publicerat ett uttalande, *”Till man och kvinna skapade han dem. Homosexualitet utmanar den kristna uppfattningen om människan.”* Med sin publikation deltog Räsänen som sakkunnig riksdagsledamot i den samhällsdebatt som pågick under början av 2000-talet. Pohjola anklagas för att han har delat ut skrivelsen. Åklagaren är den finska riksåklagaren som personligen tog ärendet till domstol, trots att polisen inte fann skäl att misstänka brott.

Fastän det i verkligheten är endast Juhana och Päivi som är anklagade så kan man säga att i princip är alla kristna anklagade. Kristi kyrka har under hela sin närvaro – 2000 år – lärt det samma, att utlevd homosexualitet är enligt Bibeln synd, och noggrant tillagt såsom Päivi också gör, att vi alla är syndare på många olika sätt och att det finns nåd och förlåtelse för alla synder.

Rättsligt sett är det i rättegången frågan om friheten att uttrycka den traditionella undervisningen om sexualetik baserad på religion. Det betyder att riksåklagaren vill avgränsa undervisning som baseras på till och med kristen moral. Samtidigt är också den judiska, islamska och många andra religioners sexualetik hotade, en synpunkt som lyfts fram av professorer i Förenta Statens främsta universitetet.

Rättegången har väckt uppmärksamhet världen över, eftersom det är en rättegång som kan leda till en ny tolkning av FN- och EU-paragrafer om yttrande- och religionsfrihet. I värsta fall kan situationen leda till att undervisning om homosexualitet som synd enligt Guds ord blir straffbart.

Universal Declaration of Human Rights, som antogs av FN:s generalförsamling 1948 finns religionsfriheten formulerad i artikel 18: *”Envar har rätt till tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet. Denna rätt innefattar frihet att byta religion eller tro och att ensam eller i gemenskap med andra offentligt eller enskilt utöva sin religion eller tro*

genom undervisning, andaktsutövning, gudstjänst och iakttagande av religiösa sedvänjor.” Offentligt utöva” betyder gatumission, missionsarbete, publikationer och radioprogram med mera.

Fastän FN:s deklaration är stark och stöder våra rättigheter är Kristi kyrkans starkaste lov för offentlig predikan Kristi missionsbefallning, som befullmäktigat oss med härliga ord, *”Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut.”* (Mat 28:18–20).

Kristnas erfarenheter om begränsad religionsfrihet

Temat yttrande- och religionsfrihet ligger nära den finska upplevelsevärlden, ur vilken vinkel vi än ser på den. För oss finländare, oavsett vår bakgrund, är denna frihet att säga och uttala sina åsikter nästan som skrivna in i våra gener. Vi betalade ett högt pris för det i Finlands befrielsekrig och vinter- och fortsättningskriget. Det är en del av den känslan som gör oss till finländare. Som kristna vill vi värna om denna frihet.

Även andliga väckelser under hela vårt lands historia har i hög grad format våra medborgares uppfattning om yttrandefrihet och religionsfrihet. Varje äldre väckelserörelses historia präglas av myndigheters försök att begränsa sammankomster, undervisning och bekännande. Det har undervisats i våra skolor till nya generationer historien om Ukko-Paavo

som i Kalajokis tingsrätt försvarade religionsfriheten. De väckta i Kalajoki under 1800-talet beundras för sin frimodighet att samlas till sammankomster och samla in pengar för missionsarbetet. Därför är yttrande- och religionsfriheten i vårt land inskriven djupt in i våra själar genom de strider som tidigare generationer av våra väckelserörelser fick gå igenom. I min själs ögon kan jag se Päivi, Juhana och Ukko-Paavo sitta sida vid sida på samma bänk framför domarna i Kalajoki och kämpa för friheten.

Frihet kräver handling. Som kristna i Finland får vi inte lita på att det som är bra förblir och förbättras. Det gör det inte. Goda saker stannar kvar och blir bättre när vi använder dem och rotar in dem i vardagen. Därför kommer vi också idag som kristna att fortsätta undervisa hela Guds ord glatt och modigt. Guds ords lag dömer oss för våra onda gärningar och tankar, och evangeliet befriar oss från synd och förlåter. På så sätt får vi styrka för kampen mot synd och ondska som vi var och en känner i oss själva. Vi håller fram alla bibliska läror offentligt i våra tidningar, radio, internet, våra bönhus och i vårt samarbete i olika sammanhang. Guds ords sanning är densamma alltid och för alla.

Den bibliska förkunnelsen av lagen och evangeliet sätter alla människor på samma linje, alla är syndare och allas synder har förlåtelse för 2 000 år sedan på Golgata mellersta kors. Det får vi lita på och förkunna för den uppväxande generationen.

Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er.

Vesa Pöyhtäri

Guds kärleks offerväg

Evangelietexten för fastlagsöndagen är från Luk 18:31-43. Texten är tvådelad. I den första delen förbereder Jesus sina lärjungar för den stora händelsen när han skulle försona hela världens synder. I den andra delen hjälper han en stackars blind tiggare som ropade om hjälp.

Jesus var på väg upp mot Jerusalem. Säkert var det många människor som följde honom. Så var det ofta när han gick omkring på olika platser. Men nu närmade sig det stora uppdraget som han skulle utföra. Därför samlade han sina tolv lärjungar till sig och började förbereda dem. Jesus visste att den stunden också skulle bli en prövningens stund för lärjungarna. Som han också säger till dem efter att han instiftat nattvarden och de går mot Olivberget: *”I natt kommer ni alla att överge mig. Det står skrivet: Jag ska slå herden, och fåren i hjorden ska skingras”*. (Matt 26:31) Därför hänvisar han nu också till det som stod i Skrifterna, det som profeterna hade talat till Guds folk och som de alla borde ha känt till. Men texten säger att de förstod ingenting av det som han sade.

Vi människor har ofta svårt att förstå vad Gud vill säga till oss i sitt ord. Det mänskliga förståndet kan inte fatta Guds vägar. Speciellt när det gäller hur en mänska kan bli försonad med Gud och en gång bestå inför den dom

som kommer över världen. Där vill mänskan bygga sin egen väg till Gud. Men Ordet visar att det finns endast en väg, vägen Jesus. Den väg som han nu själv vandrade, vägen mot Jerusalem och till Golgata mellersta kors. Där skulle han av kärlek till dig och mig ge sitt liv. Där rann det försoningsblod som talar bättre än Abels blod (Hebr. 12:24). Där försonades allas våra synder. Det här har Gud själv berett och bjuder ut till alla. Men det måste tas emot i tro, annars har man ingen nytta av Jesu kärleksgärning. Vi får här alla ödmjukt bekänna att vi är syndare som är i behov av den frälsning som Gud berett genom Jesus Kristus.

När Jesus fortsatte sin färd hände det sig att en blind man satt vid vägen och tiggde. När han hörde att det gick en folkskara förbi på vägen, ville han veta vem det var. Säkert hoppades han få någon allmosa av dem. Han ägde ingenting själv utan var helt beroende av det som andra gav honom. Dessutom såg han ingenting. Han var hjälplös. En sådan människa har Jesus möjlighet att hjälpa. Det gjorde han även nu. Jesus önskar att vi alla kunde bli som denna fattiga tiggare. Vi har ingenting av vårt eget att visa fram inför honom. Guds Ord lär att alla har avvikit, det finns ingen förståndig människa som skulle söka Gud. Nej, det är Gud som genom sitt Ord söker upp oss. Våra prestationer är som orena kläder inför honom. Endast det är rent inför Gud som

han själv har fått rengöra. Det rengöringsmedel som han använder är Jesu blod. När Jesu Kristi blod får rengöra oss från synden, då är vi fullständigt renade och dugliga för himlen.

När den blinda tiggaren fick höra att det var Jesus som gick på vägen började han ropa på honom. Säkert hade han hört om Jesus tidigare, hur han hade hjälpt andra människor. Det är viktigt att vi berättar om Jesus för alla människor. Kanhända finns det ännu någon som behöver honom, kanske där vi minst anar det. Det fanns också de som ville tysta ner tiggaren. Det var de människor som gick före Jesus. Sådana finns ännu i dag. De stör sig på dem som känner sin synd och skuld och måste be om nåd och förlåtelse. De vill ha en finare kristendom där var och en skall klara sig själv. Men den blinda mannen brydde sig inte om dessa. Han fortsatte ropa ännu högre om Jesu förbarmande. Kanske tänkte han att det kan vara sista gången han får träffa Jesus. Det här tillfället får inte gå förlorat. Och Jesus förbarmade sig över honom. Han säger till lärjungarna att de skall leda fram honom. Nu ställer Jesus frågan: *”Vad vill du att jag skall göra för dig?” Och han svarar: ”Herre, gör så att jag kan se igen!” Jesus gav honom hans syn igen. Han säger: ”Din tro har frälst dig”*.

Vi sjunger i en psalm: ”Jesus vandrar bland oss än...”. Så vandrar Jesus ännu i sin församling. Där får tiggare som behöver honom fråga om nåd och förlåtelse. Där hjälper han ännu. När vi i tro tar emot det glada budskapet om syndernas förlåtelse i Jesu namn och blod, så gäller det samma som för tiggaren vid vägen: ”Din tro har frälst dig”. Texten säger att alla som såg det prisade Gud. Så får vi tacka Gud för den frälsning han genom tron skänker oss.

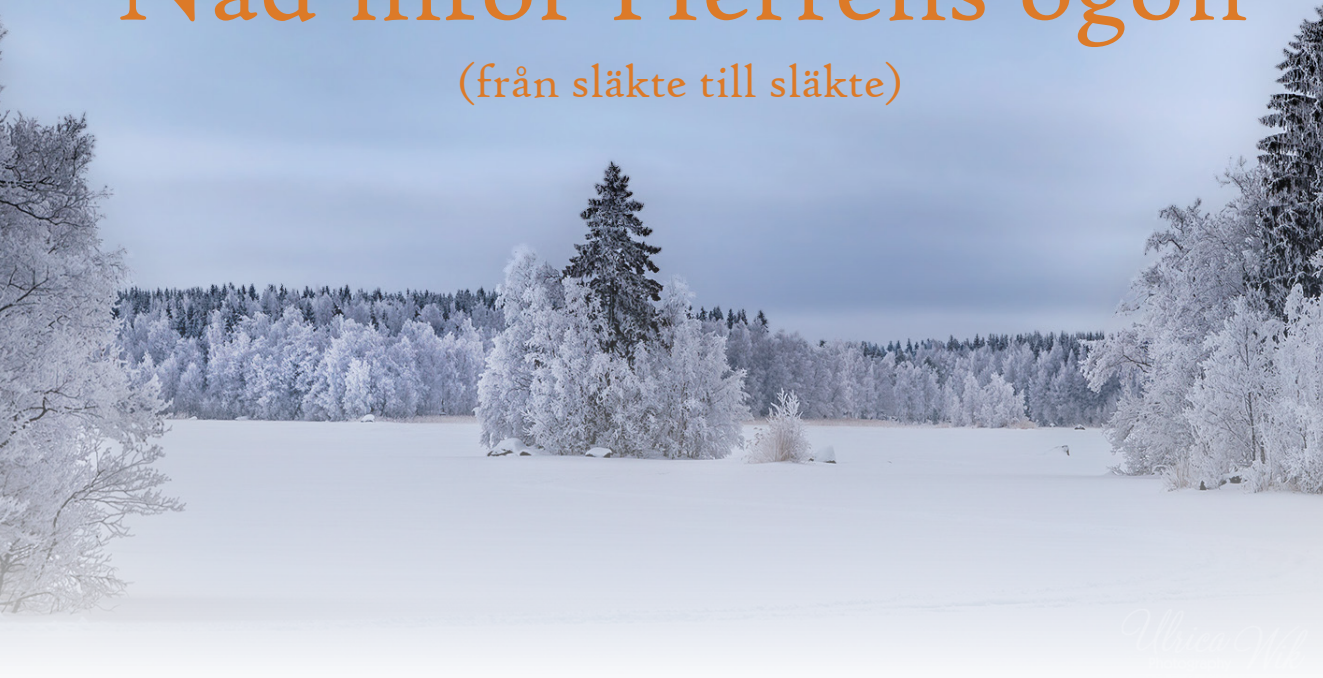
Guds frid,
Anders Värnström

”Vad vill du att jag skall göra för dig?” Och han svarar: ”Herre, gör så att jag kan se igen!” Jesus gav honom hans syn igen. Han säger: ”Din tro har frälst dig”.

Nåd inför Herrens ögon

(från släkte till släkte)

Första Mosebokens sjätte kapitel är ett dystert kapitel, men där finner vi en mycket vacker och löftesrik vers. En vers som i mitt tycke är en av de vackraste verserna i bibeln: ”Men Noa hade funnit nåd inför Herrens ögon.” Varför är då denna vers så vacker?

När en människa finner nåd inför Herrens ögon öppnas himmelens port.

Noas farfars far Hanok hade också tidigare fått samma vittnesbörd av Gud. Hebreerbrevets författare vittnar om Hanok: ”Innan han togs bort, hade han fått det vittnesbördet att han funnit nåd hos Gud.” Bibeln berättar inte direkt när Hanok fick höra att han var delaktig av Guds nåd. Jag tänker att något av Guds nåd och kärlek till människosläktet uppenbarades för Hanok, vid den tid då sonen Metusela föddes. Moseboken vittnar nämligen om den stora förändring, som då skedde i Hanoks liv.

Han började vandra med Gud: ”Och sedan Hanok hade fått Metusela vandrade han med Gud i 300 år och fick söner och döttrar. Hanoks hela ålder blev alltså 365 år. Sedan Hanok på detta sätt hade vandrat med Gud fanns han inte mer, ty Gud hämtade honom.”

Tänk vilka löften som nåden också innehåller. Gud själv hämtar sina barn och för dem ändå in i himmelen. Noa däremot fick höra om nåden i samband med att Guds kommande dom över den dåtida världen uppenbarades för honom. Skriften vittnar att Herren gör ingenting, utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna och därför berättade Gud om sitt domslut för sin tjänare Noa.

Noas uppgift blev sedan att bygga frälsningens ark i enlighet med Guds ritningar. I Hebreerbrevet läser vi sedan om hur också

han ärvde den rättfärdighet som kommer av tron: ”I tron byggde Noa i helig fruktan en ark för att rädda de sina, sedan Gud hade varnat honom för det som ingen ännu hade sett. Genom tron blev han världen till dom och ärvde den rättfärdighet som kommer av tro.”

Berättelsen om Noa vittnar också om hur fem generationer av Noas släkt räddades undan syndafloden, Hanok, Metusela, Lemek, Noa, samt Noas söner. Noas far Lemek dog fem år innan floden kom och Noas farfar Metusela dog det år då floden kom. Moseboken vittnar här verkligen om en välsignelse från släkte till släkte. En välsignelse som började då Hanok fick en son och började vandra med Gud. Folkbibeln vittnar om att namnet Metusela kan översättas ”hans död sänder.” Och året då Metusela dog kom floden. Men i tron på löftena om kvinnans säd Jesus Kristus räddades mänskligheten, med tanke på en bättre värld.

Idag lever vi i en tid, som på många sätt påminner om Noas tid. Avfallet från Guds ord accelererar. Guds klara och tydliga ord fördunklas och mörkret sänker sig över kyrkor och länder. Men likt Noa får vi glädjas om/ då vi funnit nåd inför Herrens ögon och bygga vidare på Ordets grund. I en gammal Sions sång sjunger vi om den ark som Jesus ses bygga idag. Denna ark, Kristuskeppet seglar så mäktig och trygg uppå vredgade vågornas rygg. Herren Jesus har själv och

genom sina apostlar beskrivit den grund på vilken han själv bygger sin församling. Tänk att du och jag av nåd får vara med i den.

Över den församlingen får helvetets portar ingen makt. När Herren Gud själv genom sin ofattbara nåd har skrivit in oss i sin världsvida kyrka behöver vi inte tappa modet fast ondskan tilltar. Noa byggde fram tills arken var klar. Då befallde Gud honom att gå in i arken tillsammans med sin familj. När de som skulle räddas var inne, så stängde Gud själv arkens dörr. Då var nådens tid förbi, men de som var inne i nådens ark fördes av Gud till en ny värld.

När en människa finner nåd inför Herrens ögon öppnas himmelens port.

Kära vän, tvivla inte på den nåd som du funnit inför Herrens ögon. Håll fast vid

den och låt nåden fostra dig till att leva i daglig ånger och bättring. Likt Noa får vi i allt göra som Gud befallt. Frimodigt i förtröstan på Jesus får vi granska oss inför Guds ord och byta det som uppenbaras som synd mot nåd. Den rätta platsen för synden är alltid hos Jesus. När din synd är hos honom skiljer den dig inte från Gud. När du överlämnat syndabördan till Jesus har du funnit nåd inför Herrens ögon. Då är du en benådad syndare, som buren av Guds frid får vandra mot himmelen ledd av Jesu nåd.

Herren Jesu nåd vare med alla!
Med Fridens hälsning
Kristian Gäddnäs

Är jag himlavärdig?

Dessa tankar kommer allt oftare när man är på ålderns höst. Petrus som älskade sin Mästare så högt, att han skulle gå med Honom i döden. Bara några timmar senare, när han värmdes sig vid kolelden, bland världens folk, förnekade han och bannade ”jag känner inte den mannen”. När Jesu ömma blick mötte honom, så rämnade allt för Petrus. Han gick ut och grät bittert. Märk väl – Petrus var himlavärdig även i fallets stund. Nu kom Petrus ihåg Frälsarens ord ”*jag har bett för dig att din tro inte ska ta slut*” Luk 22: 54-62.

Det nämns inget om Petrus bättringsgörande. Inte heller om Luthers eller Laestadius. Endast om hur de kom till tro och deras ögon öppnades. Men i händelsen kring Cornelius ser vi något hur Gud verkar. När den ”stukade” Petrus fick den stora uppgiften att förkunna Kristus för hedningarna.

När Petrus predikade, och alla som hörde Ordet fick den helige Ande och uppfylldes av fröjd. Märk väl – alla som hörde Ordet. Kanhända var några som inte hörde och inte fick den Helige Ande – vem vet. Här nämns inte om bättring. Men en liten notering. De nyfrälsta ville att Petrus med följe skulle stanna där några dagar. Då var det nog många bördor som lades bort och många svar.

Guds rike är så väl ordnat. När syndaren känner att syndabördan tynger, då kan denne vända sig till en betrodd vän som å Guds vägnar frigör en. Eller likt Sackeus gå till rätta med dem man gjort orätt mot.

I vårt östra grannland, ställs en politiker/läkare och en biskop från Missionstiftet inför åtal med hot om hårda straff, för att de har tagit äktenskapet i försvar mot homosexuella trender som florerar i tiden. Luther nämner att ett av kristendomens tecken är förföljelser, som dessa i Missionstiftet får känna av. Det saknas fler kristna politiker som vågar ställa upp offentligt i dessa frågor. Vi har motsvarande församlingar i Sverige som är under attack. Präster blir avkragade, illa sedda av samhället och inte i en enda av Svenska Kyrkans kyrkor får de verka och inte heller i en del bönhus. Ännu lever drottning Esters Gud, som kan ändra hotande död och elände till välsignelse redan här i tiden. Må vi inte tröttna att be för dessa två – Gud hör bön.

Jag har själv fått erfara när jag hamnade i blåsvädret, när jag tog upp i företagssammanhang och i politiken om det fördärliga att medverka i Prideverksamhet. Dock fick jag telefonsamtal eller mejl från nära och fjärran av kristna vänner som bad och stöttade mig

*”Jag har bett för dig
att din tro inte ska ta slut”*

och offentligen försvarade. T.o.m. ickebekännande storföretagare ringde mig och gav sitt stöd. Då kändes det att man inte var så ensam längre. När jag ser i backspegeln, så var Herren med hela tiden och handlade konkret och välsignade.

När vi ser bröder och systrar hamna i svårigheter, önskar jag att vi då har omsorg för dem och kontaktar via samtal eller mejl och ger vårt stöd. Det är vår kristliga uppgift även för kristna som inte ”hör till oss”, men kämpar i tron. Må vi inte förtörnas som den hemmarande sonen, när han hörde fröjderop och musik från Faderns hus, när den förlorade sonen kom tillbaka. Vad var det för skillnad mellan dessa två? Den hemmarande sonen som var kvar i hemmet, hade strävat och arbetat men inte funnit någon glädje där. Han hade ett krävande sinnelag, trots faderns löfte att allt mitt är ditt. Återigen den förlorade sonen, trots sitt elände i syndalivet, längtade han tillbaka till Fadernshemmet, där han hade fått känna av värme och kärlek. Med de förlösande orden, jag har syndat mot dig och kan inte kallas din son, så blev han mottagen med öppen famn, iklädd en ring på sitt finger och den yppersta klädnaden. Nu blev han åter himlavärdig i motsats till sin broder.

Det är vi människor som bygger stängslen mellan oss, och vi ser frågande på de andra om deras tro.

Gud har ett annat förhållningssätt. Han skådar in i våra hjärtan, om de är värmda av Kristi kärlek.

Luthers tankar inför evigheten är på sin plats. Luther sade ungefär så här – ”*I himlen ska jag förvånas över tre saker – den största förvåningen – ja undret – är att jag finner mig själv lovprisande i den himmelska kören, den andra förvåningen är att jag möter sådana jag inte förväntar mig vara där och den tredje förvåningen är att jag saknar sådana som jag trodde skulle vara där.*”

- Gud bevara att jag inte befinner mig i de saknades skara.

I förtröstan på rövarens lott – Herre tänk på mig!

Lina Sandell skriver på sin ålders höst, så förtröstande:

*Han ska komma igen,
han ska komma igen
Just den stund då du
väntar det minst.
Men om endast förut
han har blivit din vän
Blir hans ankomst
din saliga vinst
o, så vandra
i daglig förbidan!*

Bertil Kero

För att hitta en intressant berättelse som handlar om siffran 6, hoppar vi ungefär 2000 år tillbaka i tiden, till en stad som hette **Kana** i landet **Israel**.

Jesus hade växt upp och blivit en vuxen man, ungefär 30 år. Ännu visste inte många människor vem Jesus var. Han hade ännu inte berättat för så många om Gud, han hade ännu inte botat sjuka eller gjort andra under. Det här är berättelsen om det första undret som Jesus gjorde.

Det var ett bröllop. Jesus var bjuden på bröllopet, hans mamma Maria var också där, och några av hans lärjungar. Många människor samlades och firade tillsammans.

Har du varit på ett bröllop någon gång? Kanske det var många människor där också, som firade och var glada? Alla brukar ha fina kläder, men brudparet har de finaste kläderna av alla. Kommer du ihåg vad ni åt på bröllopet? Kanske en stor, fin bröllopstårta med dekorationer, kakor och god saft att dricka?

Jag ska berätta om en tjänare på bröllopet i Kana. Jag vet inte vad han hette, men vi kan kalla honom Samuel.

Samuel hade fått i uppdrag att servera all den goda maten och vinet. Maten måste räcka till, inget fick ta slut. Om det tog slut måste de hämta mera. Men plötsligt märkte Samuel att vinet som gästerna skulle dricka höll på att ta slut! Han sökte nervöst i alla förråd och på alla hyllor, men hittade inte någonstans. Han frågade de andra tjänarna var de kunde hämta mera, men ingen visste.

Maria märkte att tjänarna hade ett problem. Hon ville hjälpa familjen som ordnade bröllopet, så hon gick och pratade med Jesus. *"Kan du inte hjälpa dem på något sätt?"*, frågade hon. Jesus skakade fundersamt på huvudet. *"Min tid att göra under har ännu inte börjat"*. Men Maria gick ändå fram till Samuel. *"Ser du den där mannen?"*, sa hon och pekade på Jesus. *"Gör vad han än säger åt dig att göra!"* Samuel nickade, men visste inte hur mannen skulle kunna hjälpa, skulle han säga att de ska

springa till staden och köpa mer? Det skulle ta alltför lång tid, och de hade ändå inga pengar. Nej, Samuel förstod inte hur någon skulle kunna hjälpa med det här.

En stund senare kom mannen, som kallades Jesus, fram till Samuel och de andra tjänarna. *"Ta de här krukorna"*, sa han, *"och kom med mig"*. De lydde och lyfte med sig sex stora stenkrukor, som rymde ca 100 liter var. 6 gånger 100, vet du hur mycket det är? Det är lite svårt att räkna, men svaret är 600! Det var alltså krukor som rymde 600 liter, och nu sa Jesus att de ska fylla dem med vatten... Vanligt vatten från brunnen ute på gården!

Tjänarna kom ihåg vad Maria hade sagt, och gjorde som Jesus sade. När krukorna var fulla med vatten sade Jesus *"Ös upp ur krukorna och för till värden, så att han får smaka"*. Nu blev tjänarna nästan rädda, skulle de ge vanligt vatten åt värden och låtsas att det var vin? Han kommer att bli arg, tänkte Samuel, men gjorde ändå precis som Jesus sade. Med stor spänning såg han när värden lyfte glaset och smakade...

Oj, vad förvånad han blev! Men, inte för att det var vatten i glaset, utan för att det var ett

så otroligt gott vin! Han blev förvånad över att de hade sparat det allra bästa och finaste till sist.

Jesus hade alltså förvandlat det vanliga vatten som tjänarna höll i krukorna till ett gott och välsmakande vin. Tjänarna som själva hade varit med och hållt upp vatten kunde nästan inte tro det de såg! Hur kan en människa göra något sådant? De såg på Jesus och funderade vem han var, och hur han hade gjort.

Svaret är att Jesus är Guds son, och han kan göra allt. Om han ville förvandla vatten till vin, så gjorde han det. Om han ville gå på vattnet så kunde han det. När han sa att stormen på havet skulle tystna, så lugnade sig vinden och vågorna. När han ville bota någon som var sjuk, så blev denne frisk. Jesus har all makt i himlen och på jorden.

Du och jag får vara vänner med honom, som är så mäktig. Jesus älskar oss och vill att vi ska tro på honom. Han vill att du ska lita på att han är med dig när du har små problem och stora problem. Han är med oss varje dag.

Eva Hagnäs

Hör också jag till de utvalda?

Har du någon gång funderat på rubrikens Hord? Hur kan man egentligen veta om man är utvald till frälsning? I denna månads ungdomsflik ska vi fundera kring vad det betyder att vara utvald, och vem som hör till de utvalda.

I Efesierbrevet står det: *“Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Far, som i Kristus har välsignat oss med all andlig välsignelse i himlen! Han har utvalt oss i honom före världens skapelse till att vara heliga och fläckfria inför honom”* (Ef. 1: 3-4).

Vad kan vi förstå av det här? För det första kan att Guds utväljande sker redan före världens skapelse. För det andra sker detta utväljande genom Kristus Jesus. För det tredje så har han utvalt “oss”.

Vi ska inte förstå Guds utväljande av människor till frälsning såsom enkelspårigt och frikoppla det från allt annat som Gud har

uppenbarat i sitt ord. På vilket sätt har då Gud utvalt? Gud har från begynnelsen gripit sina utvalda till frälsning genom Andens helgelse och tron på sanningen. (2 Thess 2:13)

Utväljandet gäller inte alla. Gud utväljer vem han vill och upprätthåller vem han vill (Rom 9: 10-29). Gud har inte utvalt oss på grund av att han skulle ha förutsett att vi skulle förbli i tron på honom. Gud har inte heller utvalt oss på grund av att vi skulle ha en rätt hållning till honom före han griper oss genom sin Helige Ande. Detta så att inget som vi människor gör ska kunna ställas upp som villkor för att kallas utvalda. Det är inget annat än en Guds barmhärtighetsgåva att vara utvald för Kristi skull genom Andens upplysning. Gud har utvalt oss i Kristus genom sitt av evighet goda beslut. Han håller oss också kvar i de utvaldas skara genom sina givna nådemedel.

Att vi som tror i Bibeln kallas för utvalda är inte ämnat för att göra oss osäkra på vår

frälsning, utan snarare tvärtom. För att göra oss säkra på den. Vi ser på flera ställen att de som tror på evangeliet kallas för utvalda. I Romarbrevet 8 tilltalas de som tror på evangelium för utvalda.

Där står det: *“Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som frikänner”*. Lite senare i samma kapitel står det: *“För jag är viss om att varken död eller liv... ..eller något annat skapat ska kunna*

skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.” Det här som Paulus här skriver kan vi sammanfatta med ett kraftigt ord: “trosvisshet”. Att veta att Gud har gjort allt säkert och tryggt för vår frälsnings skull genom Jesus.

I 1 Petrusbrevet 2:9 står det *“Men ni är ett utvalt släkte...”* och i vers 10 står det *“Ni som förr inte var ett folk är nu Guds folk, ni som inte hade fått barmhärtighet har nu fått barmhärtighet.”* Varför har nu dessa fått barmhärtighet och varför kallas de för utvalda? På grund av Jesus Kristus, den av Gud utvalda hörnstenen. (1 Pet 2:4) Jesu Kristi kyrka består av de i Kristus utvalda människor som blir uppbyggda på honom genom Anden. I Johannes 10 står det vad som är kännetecknande för de “får” som hör till honom. De lyssnar till hans röst. Gud kallar oss genom sitt ord. Det ord som är inspirerat av den Helige Ande för att väcka oss till liv, för att meddela om evangeliets glada budskap till alla människor utan undantag.

Vad är då kännetecknande för de som inte hör till Jesus? Det står om dem att de stöter emot

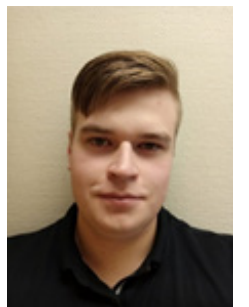
stötestenen *“Därför att de inte lyder ordet”*. De vänder sig genom otro och olydnad bort från Jesus, och det blir också deras fall. Gud tvingar ingen till tro, men vi får be att Gud skulle kalla dem till insikt om hans barmhärtighet.

“Hos ingen annan finns frälsningen, och under himlen finns inget annat namn som människor fått genom vilket vi blir frälsta”

De utvalda är de som har fått nåd från Gud att ta sin tillflykt till frälsaren Herren Jesus, och som genom hans nåd håller ut till slutet och blir frälsta.

Gud ser på dig och mig i nåd genom sin av evighet utvalde Son. Denna frälsning har bjudits ut till alla människor genom Jesus. Vi läser i apostlagärningarna: *“Hos ingen annan finns frälsningen, och under himlen finns inget annat namn som människor fått genom vilket vi blir frälsta”* (Apg. 4:12).

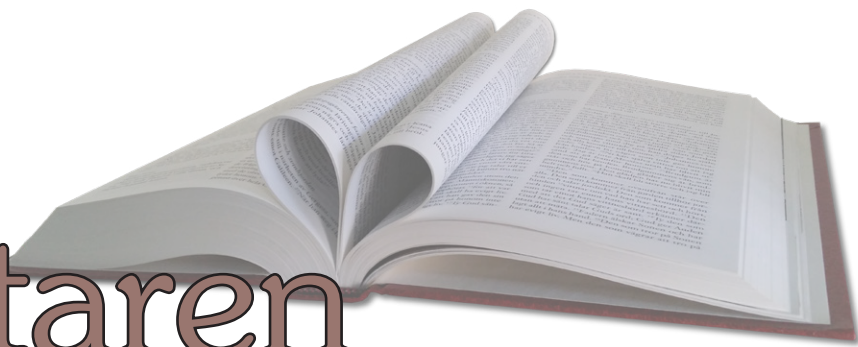
Vi får alla Herrens utvalda med glädje utbrista med ss 242: *“Tänk, vilken rikedom och tröst att tro på Jesus Krist! Det skänker frid i ängsligt bröst, beträngt av synd och brist...”* Herren med er ungdomar, kom ihåg att ni är utvalda i Herren Jesus!

Kevin Nyfelt,
ungdomsarbetsledare

Psaltaren

- Bibelns bönbok

”Herre lär oss att be!”

Man tänker många gånger i vår tid att bön är något som alla kan göra på sitt eget sätt. Oberoende om man är kristen eller inte kan var och en stilla sig och be. Men är det verkligen så att vi människor kan be av oss själva eller är det något vi behöver lära oss? I viss mån kan man säkert säga att alla kan ropa till Gud om hjälp. Särskilt bönen om frälsning är något som var och en kan be om. Men när det gäller den kristna bönen är det något som vi behöver lära oss. Lärjungarna kom en gång med den förfrågan till Jesus: ”Herre, lär oss att be” (Luk. 11:1). Vi minns Jesu svar: *Fader vår som är i himmelen, helat varde ditt namn...* Nu ska vi inte tänka att lärjungarna aldrig hade bett förut, det hade de nog alldeles säkert gjort. Israels folks böner var alldeles säkert välbekant för dem. De hade bett och sjungit i synagogan, i templet och hemma i den privata bönen under dagen enligt den sed som fanns hos det judiska folket på den tiden.

Men Jesus lärde sina lärjungar att be Fader vår och att be i Jesu namn. Att komma inför Gud i himlen som hans älskade barn för Jesu Kristi skull. När vi är ett Guds barn kan vi också be till honom som vår Far i himlen. Som ett barn som vet att Fadern älskar honom eller henne. Som vet att Gud är nådig. Som vet att Han förlåter för Jesu skull i hans namn och blod. Det här är den kristna bönen. Jesus säger på

ett ställe: *”ingen kan komma till Fadern, utom genom mig.”* Och i Hebreerbrevet kan vi läsa hur vi frimodigt kan komma inför Helige Gud för Jesu skull: *”Då vi nu har en stor överstepräst, Jesus, Guds Son, Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid” (4:16)*

Som kristna har vi en förmån som endast en kristen har, att frimodigt komma inför vår himmelske Fader i Jesu namn.

Psaltaren - Kristi bönbok

Psaltaren är en viktig del av bönen i Bibeln - också för lärjungarna. Även efter Jesu uppståndelse fortsatte de be psaltaren och hålla fast vid de bönetider de hade lärt sig (t.ex. Apg. 2:42, 4:25, 10:9, 1 Kor. 14:26). Om vi läser evangelierna noggrant kan vi lägga märke till hur även Jesus ber med psaltarens ord vid olika tillfällen. Han hade ett ordnat böneliv där han steg tidigt upp om morgonnatten för att be i avskildhet. Högst troligen med Psaltaren som en viktig del. Vid den sista måltiden, nattvardens instiftelse, berättas i Matt. 26 hur de sjöng Lovsången innan de gick ut till Oljeberget. Lovsången som Matteus här syftar på är psaltarpsalmerna 115-118 som sjöngs vid påskhögtiden till minnet av uttåget ur Egypten. Även i slutet av sitt jordiska liv när Jesus hänger på korset är psaltaren närvarande. Soldaterna delar hans kläder mellan

sig i enlighet med Ps. 22. Även Jesu ord: *”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”* är från samma psalm medan de sista orden: *”I dina händer överlämnar jag min ande”* hittas i Ps. 31:6. Den tyske prästen Dietrich Bonhoeffer konstaterade: *”Jesus dog på korset med psaltarord på sina läppar.”*

Vi märker att psaltaren var en viktig del inte bara i lärjungarnas utan också i vår Herre och Frälsares böneliv. När Jesus lärde oss att be gav han oss inte en teknik hur vi skall be, nej han gav oss till och med orden. En färdig bön. Förutom bönen Fader vår bekräftade han psaltarens plats i bönen genom sitt eget exempel. Därför kan vi idag be psaltarens ord och veta att vi ber tillsammans med Kristus. Han ber med oss. Han har själv bett psaltarens ord och gjort dem till sina egna ord. Ja, till Guds ord. När vi ber psaltaren ber vi i allra högsta grad i Jesu namn. Psaltarens böner är Jesu böner. I Hebreerbrevet blir det tydligt vem det är som talar i psaltaren. I Hebr. 2: 11-13 hänvisar författaren till Psaltaren och Jesaja och skriver: *”Därför blygs han [Jesus] inte för att kalla dem bröder, då han säger: jag ska förkunna ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen ska jag lovsjunga dig. Han säger också: jag ska förtrösta på honom, och vidare: Se, här är jag och barnen som Gud har gett mig.”*

Att Psaltaren är Kristi böner löser samtidigt svårigheterna med de hämndpsalmerna och bönerna om straff för fienden som kan verka svåra att förstå. Kristus är den som kan be så. Han som är Herre över allting och inför vilken alla ska ställas till svars. Därför kan också vi be de psalmerna tillsammans med honom. På så sätt lämnar vi över domen till Herren.

Nu kan vi ännu ställa oss frågan: Hur är det då med den fria bönen? Ska inte en äkta och sann bön komma fritt från våra hjärtan? Det

är alldeles riktigt att vi får be med egna ord för det som finns på våra hjärtan. Vi får alltid be med egna ord till vår himmelske Fader. Men om det är så att psaltaren är Kristi ord så kan det knappast finnas någon bättre bön än att be tillsammans med Kristus. På samma sätt är det ju med Fader vår. Särskilt när vi inte vet vad vi ska be om eller när vi inte kan be så kan psaltaren bli till stor hjälp. Då blir vi i vår bön burna av Kristi bön. Det är inte alltid heller nödvändigtvis rätt att be om det som finns på våra hjärtan. Ibland behöver vi be tvärt emot det som vårt hjärta säger. Vi behöver en ständig förnyelse i vårt hjärta, en förnyelse av den Helige Ande genom Guds ord.

För en kristen är bönen en naturlig del av vardagen. Det är inget tvång eller något vi gör för att förtjäna vår frälsning. Det är en stor förmån som vi har fått. Många är de kristna som kan vittna om vilken betydelse den dagliga bönen har. Framförallt hur oerhört viktig morgonbönen är för resten av dagen. Bonhoeffer skrev om morgonbönens välsignelse:

”Den tidiga morgonens bön är avgörande för dagen. Bortkastad tid vi skäms över, frestelser vi faller för, svaghet och modlöshet i arbetet, oreda och brist på behärskning i våra tankar och i umgänget med andra människor - allt detta har ofta sin grund i att morgonbönen försumrats. Var tid får en fastare ordning och struktur när den utgår från bönen. De frestelser vardagen för med sig övervinns när vi tränger fram till Gud. De beslut vårt arbete kräver blir enklare och lättare när det inte fattas utifrån människofruktan utan görs inför Guds ansikte.”

Låt oss be - för oss själva, för våra nära, för vår församling, för de sjuka och ensamma, för världen och människornas frälsning!

Lennart Ahlvik

Till minne av Karl Göran Väliivaara

Tidigt på morgonen den 29 november 2021 kom budet att min bror Karl Göran nått målet och fått flytta hem till Gud. Vi saknar honom men sörjer inte som de som inte har något hopp. Vi tror att vi får mötas i en

bättre värld. Karl Göran fick flytta hem i tro på sin frälsare Jesus Kristus. Karl Göran fick leva ett rikt och arbetsfyllt liv. Han blev nästan 79 år.

Gud förlänade honom rika gåvor både timligt och andligt. Han föddes som nummer fyra i vår familj som slutligen bestod av sex barn. Tre flickor och tre pojkar. Karl Göran var nog den av oss som vi syskon upplevde att Gud hade gett de största gåvorna i vår familj. Han hade ett fantastiskt minne och ett stort förstånd också i andliga frågor.

Redan som femåring kunde han läsa. Ofta var det redan i tidiga barnåren som bibeln var hans stora intresse. Skolgången verkade gå lekande lätt för honom. Redan som sexårig började han folkskolan. Folkskolan och realskolan klarade han med toppbetyg. Den treåriga studentexamen klarade han på två år

efter att han drabbats av svår sjukdom under studietiden.

Han tog en filosofie magister- och licentiatexamen vid Uppsala universitet. Han arbetade efter det som lärare i matematik och fysik på gymnasieskolan i Haparanda hela sitt yrkesverksamma liv. Många är de vittnesbörd om hans kvalifikationer som tidigare elever lämnat om Karl Göran.

På senare år verkade han även som lärare i datorteknik, i Kemi i Finland. Karl Göran fick också tidigt axla manteln som ledare i den åldriga laestadianska församlingen i Haparanda. Senare blev han välsignad till predikant i församlingen. Karl Göran blev i kristenheten känd som en teolog med djupt förstånd i bibelns, Laestadius och Luthers lära. Inte till allas glädje utan också till mångas avund. I mer än 40 år verkade han inom våra nordiska länder och även i USA som predikant.

Han blev även flitigt använd som förkunnare i kyrkliga kretsar i södra och mellersta Sverige. Men Karl Göran fick även uppleva avund, hat och förföljelse på grund av de gåvor Herren hade gett honom. Vilket Jesus själv har sagt att det är hans efterföljares lott. Men vi upplevde aldrig att han blev bitter av det. Gud gav honom kraft att bära ett förlåtande hjärta.

Karl Göran var gift med Karin Thiger från Juoksengi och de fick en fosterdotter, Birgitta. Karin fick flytta hem till Gud år 2016. Nu har de fått mötas i en bättre värld, där inga sorger och sjukdomar mer finns och där de aldrig behöver skiljas mera.

Officiant vid Karl Görans begravning var förre kyrkoherden Karl Erik Tjäder och vid den ljusa minnesstunden talade Lars-Erik Vikberg, Eero Laukkanen, systemn Anita Danielsson, Torbjörn Lindahl, Tommy Holm och Mikael Dapefrid och undertecknad.

En av de sista gångerna jag besökte Karl Göran på hans demensboende var en tid innan han helt tappade talförmågan. Han ville påminna mig om vad Job skriver i 1 kapitlets 21 vers. efter att han förlorat det mesta han ägde: "Naken kom jag ur min moders liv, och naken skall jag vända åter dit, Herren gav och Herren tog, Lovat vare Herrens namn."

Karl Göran sa. Herren klär av oss allt, så har han gjort med mig. Även mitt tal kommer att försvinna. Det enda som jag till sist har kvar är Guds nåd i Kristus. Vi skiljdes med orden: Vi ses i himlen. Återseendets hopp står kvar.

Erling Väliivaara

*Guds rena lamm, oskyldig
på korset för oss slaktad,
alltid befunnen tålig
fastän du var föraktad,
vår synd på dig du tagit,
död, helvete nedslagit.
Förbarma dig, o Jesus.*

*Guds rena lamm, oskyldig
på korset för oss slaktad,
alltid befunnen tålig
fastän du var föraktad,
vår synd på dig du tagit,
vårt straff har du fördragit.
Förbarma dig, o Jesus.*

*Guds rena lamm, oskyldig
på korset för oss slaktad,
alltid befunnen tålig
fastän du var föraktad,
du i ditt blod oss tvagit
och till Guds barn oss tagit.
Giv oss din frid, o Jesus!*

Psalm 61

Nicolaus (Tech) Decius cirka 1522. Övers. Olaus Petri 1536 (vers 1), finländsk 1868 (vers 2-3), bearb. | Melodi: 1200-tals Agnus Dei / Erfurt 1542.

Min tro och mitt liv

Kära barn och ungdomar

Jag tänkte försöka skriva någonting till er. Speciellt ni som vuxit upp i kristendomen vet vad som är gott och ont. Ni har fått lära er hur en människa ska leva här i världen, hederligt, anständigt och i Gudsfruktan, Ni har också blivit undervisade i vad som är synd och hur man blir fri från syndaskulden, när man faller i den, Därför är det också så att den onde arbetar med att fresta er, mer än dem som inte vet något om kristendomen. Om ni har barnatron ren och obefläckad, försöker han trälbinda och hålla er i sitt grepp på alla sätt och försöker snärja och säga att er tro är en onödighet och att det inte lönar sig att tro på sådant svammel. En annan gång försöker han med att du redan har så många synder på ditt samvete att det inte finns någon möjlighet till bättring och frälsning längre.

En ung skolpojke har berättat för sin mor hur han hade det i skolan, när han var långt hemifrån och inte hade någon där i skolan som han kunde tala med om kristendomen. Hur många tankar han hade som plågade honom och hur tungt det var att vara kristen,

Han trodde att hans kristendom var slut när han endast kände ondskan och syndfullhet i sitt inre. Ingenting fanns som var gott, tyckte han. Han hade glömt att han hade en frälsare på vilkens axlar hans syndaskuld vilade, då när Han dog för människosläktets synder på korsets träd. Att Jesus Kristus hade gett full betalning för hans skuld. Han mindes inte att genom Jesu namn och dyrt utrunna blod är hans synder förlätta och att han får vara fri och glad under nåden. Att just det, att han hade syndakännedom var tecken på att han ännu var en kristen. Allt detta hade han fått glömma där i skolan. När hans mor erinrade honom om det fröjdades han och sade: Så då får jag vara en kristen i alla fall! Modern svarade: Jo, du får tro dig till ett Guds barn även i fortsättningen och vara glad, och så tillade modern att så är vi äldre kristna också. Vi har ingen godhet i oss själva, och vi faller så ofta under vandrigen, men Guds nåd är så utsägligt stor mot människosläktet att Han inte räknar våra synder, om vi har sann tro på våra synders förlåtelse i Jesu namn och blod. Jesus har betalt hela vår stora syndaskuld. Ingen synd undantagen.

Kära barn och ungdomar, ni som ännu är kvar i barnatron. Kasta inte bort den, om ni än skulle få all världens guld i utbyte.

Om vi alla, unga som gamla, känner och bekänner våra synder, så kan vi ta denna predikan till oss, som Jesus befallde sina lärjungar att gå ut och predika. Läs Joh. 20:19-23. (Läs gärna hela kapitlet så får du sammanhanget.) Jesus har makt att här på jorden lösa människorna från synderna, men också att binda dem genom sitt ord. Han har lämnat detta ämbete till sina lärjungar, därför att alla som vill, ska nå till det bordet där dessa rika gåvor utdelas. Alla dessa rikedomar finns att få i Guds egen församling, där ordet rent och klart predikas och sakramenten utdelas.

Kära barn och ungdomar, ni som ännu är kvar i barnatron. Kasta inte bort den, om ni än skulle få all världens guld i utbyte. Försök, om än krypande, vandra framåt på den smala vägen. Ni behöver inte vara ensamma. Ingen av oss har orkat kämpa en enda dag av oss själva och förbli på vägen. Om Jesus inte vore med oss alla dagar som resesällskap, så skulle vi uppgivas i vår kamp. Men när Jesus är med oss, då går allting bra och enligt Guds vilja. Vi får vara trygga när vi vet att hjälparen, den Helige Ande, som Jesus lovade sända till sina barn, är vårt ljus och vår ledsagare, både i de yngres och de äldres kristenliv. Alla gåvor är givna åt oss blott av Guds nåd. Vi har inte förtjänat något annat än evig dom och olycka. Ingen kan ta tron om den inte blir henne

given av Gud. ”Tron är en Guds gåva för var och en som tror”, säger den heliga skriften.

Det är värt att kämpa i tron och få bli arvinge till det eviga livet i Guds rike. Låt oss inte följa de förvillelser som finns in i denna världen och alla röster som ropar efter oss: ”Kom hit, inte är väl det och det synd” och som försöker få er ungdomar, men också oss äldre att fastna i de fina syndens nät som är svåra att alltid upptäcka. Vi ber oss om Guds stora nåd och beskydd över oss. Han har lovat att höra böner och det är vår trygghet.

Med önskan om Guds välsignelse slutar jag detta långa brev, och hoppas att Guds Ande förklarar för er huvudmeningen med denna min skrivelse. Läs detta med förlåtande kärlek. Jag känner min begränsning, men känner också att jag inte kan tåga när Anden manar mig att skriva ner mina tankar. Kom ihåg mig och min familj i era förböner inför vår himmelske Fader.

Ellen-Sylvia Blind
(Skrivarförlaget, Norrbottens
Bildningsförbund, 1981)

Information från Albanienmissionen

Guds frid!

Vi lever i en märklig tid kyrkohistoriskt. En gång tidigare när en del av kyrkorna var stängda och en del av samhället stängdes ner var under digerdöden vid reformationstiden. Ändå vet vi att denna tid var en av de viktigaste tiderna för den kristna tron. Man kan fråga sig varför tron spreds just då? Något enkelt svar finns inte på frågan, utan svaren är flera. Dels tror jag personligen att svårigheter får människor att vända sig till Gud i bön. Dels gör svårigheter att vi som kristna måste hitta nya sätt att kommunicera den kristna tron med samtiden. För reformatörerna spelade s.k. flyers en stor roll. Man drog nytta av att den nya boktryckartekniken hade kommit, tryckte stora ark som man sedan vek 3–5 gånger och delade ut åt dem man mötte på gatan.

I det arbete som vi utför i Albanien stöter vi idag på samma problem. Coronafallen är väldigt många och församlingen samlas inte som vanligt till kyrkan. Under stora delar av det senaste året har man samlats till gudstjänst utanför kyrkan. Många söndagar har man inte samlats alls. Att i framtiden fortsätta samlas i kyrkan går inte heller eftersom vår hyresvärd avslutade hyresavtalet 15e januari. Vi söker efter en ny kyrkolokal, men ännu har vi inte hittat någon sådan. Be därför Gud att vi skulle hitta en lämplig lokal där Guds ord får spridas och sakramenten delas ut!

Under coronatiden har vi ändå fått uppleva hur Gud lett oss. Då vi inte kunnat samlas som vanligt har vi fått fokusera mera på andra

uppgifter. Den viktigaste av dem är den lokala predikanten Dritan Thomollaris pastorsskolning. När inte de andra uppgifterna har varit lika brådskande har vi kunnat fokusera mera på skolningen. Under hösten och vintern har vi gått igenom en stor del av kyrkohistorien och har dessutom också börjat studera pastoral teologi. Dessutom har Dritan fått utföra en del praktiska övningar genom att planera och hålla gudstjänster, förbereda andakter och diskutera med folket i församlingen. Han har även tvingats ta ansvar i andliga frågor, och det skulle inte ha varit på samma sätt om coronan inte skulle ha ställt till det. Nu har vi nått så långt i studierna att prästvigningen kan bli av. Dritan blir som första alban vid till luthersk präst i vår.

Under den svåra tiden vid digerdöden lärde man sig flera viktiga saker. Dels att livet kan upphöra när som helst. Dels att all den teknik vi har kan nyttjas i Guds rikets arbete. I missionsarbetet är vårt budskap, ”*Var därför vaksamma. Ty ni vet inte vilken dag er Herre kommer!*” (Matt 24:42). Teknikerna ändras, men budskapet består. Ett budskap om en evighet med Gud. Vi får be till Gud att han genom den här svåra tiden skulle få folk att börja tänka över vad som händer efter döden. Samtidigt får vi vara tacksamma att Gud utrustar sin församling även när det känns som svårast.

Toni Heikkilä,
Albanienmissionär

Romerska amfiteatern i Durres. Platsen där många kristna blev martyrer. Bild, VP.

Prenumerationsavgiften för Sions Missionstidning

Finland 39 €, gåvoprenumeration 24 €
Sverige 410 kr, gåvoprenumeration 295 kr
Norge 400 kr, gåvoprenumeration 290 kr
Övriga 40 € + porto
Sions Jultidning ingår i prenumerationspriset.
LFF erbjuder tidningen gratis under ett år till nygifta par.

Prenumerationer och beställningar:

info@forsberg.info
Tel. +358 6 788 8800 kl. 8-16

Prenumerationer i Sverige:

Hans Rahkola, Piponsvägen 10,
95334 Haparanda
Tel. +46 9 2261041.
hans.rahkola@gmail.com

Prenumerationer i Norge:

Sara Olsen, Borraveien 17
9517 Alta
Tel +47 91165805

Adresskorrigeringar

info@forsberg.info
Obs. Flyttningsanmälan till Magistraten
gäller enbart officiella instanser, inte
tidningsprenumerationer.

Fakturerings

Antero Heikkilä
antero.heikkila@multi.fi
Tel. 0500 260 539

Taltidning

Sions Missionstidning finns även som
taltidning på CD. Prenumerationspriset
är detsamma som för papperstidningen.
Kontaktperson för taltidningen:
Vesa Pöyhtäri
Tel. 044-2175410
vesa.poyhtari@lff.fi

“Ändå må den friköpta skaran av fritt hjärta lovsjunga Lammet. Snart få de visa jungfrurna ankra sina skepp vid evighetens ljuva strand i en lugn hamn kring Lammets tron vid den stora sammankomsten. Dit skall inga vågor nå, men lov och härlighet samt livsfröjd skall då uppfylla paradiset land.”

Ett klipp ur Aatu Laitinen, Evangeliepredikningar.
4. Söndagen efter Trettondagen